

Zatajuj se!

7. Kako se moramo zatajevati?

Zatajevanje je tako imenitna reč, da si ga moramo natanko ogledati od vseh strani. Torej je tudi potrebno, da vam nekoliko opišem, kako se moramo vesti pri zatajevanju, ali kakšno bodi naše zatajevanje? Pravo zatajevanje, ki je Bogu ljubo in nam zaslužno, ima več lepih lastnosti, zlasti pa te-le.

1. Zatajevati se moramo iz dobrega namena, iz ljubezni do Boga. Zatajevanje je sicer koristno že samo ob sebi, ker si z njim utrjujemo in krepimo voljo. Pa ž njim si lahko pridobimo tudi veliko zaslug za nebesa, ako se zatajujemo iz ljubezni do Boga. Obenem imamo pa še to korist, da bomo veliko pridnejši in gorečnejši v zatajevanju, ako nas pri tem vodijo višji nameni. Ko se, n. pr., zjutraj zbudiš, in ti beli dan skoz okno zakliče, da vstani, ker je že skrajni čas, te še zmiraj nekaj priklepa na posteljo, da se kar ne moreš vzdigniti; vsaj tako se ti zdi, — rad bi, pa le ne gre... Vzdihni v srcu: „Iz ljubezni do tebe, o Jezus!“ pa hitro smukni iz postelje. Slab kristjan bi bil, ko bi ti ne pomagala taka misel.

Privadi se torej, da boš vsak dan že pri jutranji molitvi obujal dobri namen, naj bi bilo v čast in slavo božjo vse tvoje zatajevanje, malo in veliko. Še več pa bo vredno, ako tudi ob posameznih zatajevanjih ponoviš svoj dobri namen.

2. Zakrivaj svoje zatajevanje. Dobremu namenu bi bilo naravnost nasprotno, ko bi se zatajeval zato, da bi drugi videli tvoje zatajevanje in te hvalili radi njega. Tako hinavsko zatajevanje je zelo grajal naš Gospod Jezus Kristus. Trpko je namreč očital farizejem, ki so se postili zato, da bi jih ljudje videli in hvalili. Nasprotno pa je nasvetoval: „Kadar se postiš, mazili svojo glavo (kakor po navadi) in umij svoj obraz, da ne bodo ljudje videli, da se postiš, in tvoj Oče, ki na skrivnem vidi, ti bo povrnil.“

Tudi jaz ti v njegovem imenu nujno svetujem, da skrivaj svoje zatajevanje. Lagati se seveda nikdar ne smeš, a svoja dobra dela pa lahko spretno zakrivaš tako, da bodo znana le tebi in Bogu. Ako si, n. pr., zjutraj kaj pritrgaš pri zajutрку, in te kdo vpraša, zakaj? mu kar reci, da ti danes tako bolj ugaja, zamolči pa pristavek: da ti zato bolj ugaja, ker se zatajuješ. — Ali če predjužnik predeliš v dva dela ter sam poješ le en del, drugega pa podariš, ni treba povedati: Jaz se postim (zatajujem), na, le ti jej! — Ako si pri skupnih opraviilih izvoliš slabši prostor, težje in manj častno delo itd., le reci, da ti je tako najbolj všeč, zamolči pa misel, da ti je zato najbolj všeč, ker se hočeš zatajevati. In enako ravnaj v drugih slučajih. Zlasti se pa takrat prav pridno zatajuj, kadar si sam.

3. Vesel bodi ob zatajevanju. Kdor je mračen in nevšečen, kadar se zatajuje, kaže, da njegovo zatajevanje ni pravo in popolno. Zakaj zatajevanje že samo-obsebi, ako je pravo, ne more biti drugačno kot veselo. Saj smo rekli, da zatajuje se oni, ki voljno vzprejme kaj težkega in neprijetnega, ali pa si rado-voljno odreče kaj prijetnega in veselega. Kdor se zna prav zatajevati, je v srcu še bolj vesel takat, ko si je odrekel kako veselje, kakor če bi res užival ono veselje. Težke reči si pa tudi naklada s tako dobro voljo, kakor da bi mu bile v kratkočasno zabavo.

4. Zatajevanje naj se vrši v pravem redu. Najprej se zatajuj v tem, kar je zapovedano ali prepovedano, da se obvaruješ greha, potlej si nakladaj kaj prostovoljnega. Najprej se zatajuj v takih rečeh, ki ti jih Bog pošlje, potlej si išči še sam priložnosti za zatajevanje. Najprej in najbolj se zatajuj v notranjih ali dušnih rečeh, potlej pa tudi v zunanjih ali telesnih. Napreduj od lažjega do težjega itd.

Tudi v tem si ustanovi nekakšen red: da si vsak dan posebej odberi kako posebno zatajevanje in si določi že naprej: v čem, kdaj, kje, kolikrat itd. se hočeš zatajiti ali premagati. Nekateri si še celó zapisujejo vsakdanji vzpored svojega premagovanja, seveda s takimi znamenji, ki jih le sami razumejo, ali vsaj skrbno skrivajo tak zapisnik.

5. Tvoje zatajevanje bodi vztrajno. Zatajevanje, to sem že poudarjal o drugi priložnosti, pomeni vojskovanje in ni lahka reč. Težkih reči se pa človek polagoma naveliča. Tudi pri zatajevanju je jako nevarno, da bi se ne naveličal in ne izgubil prvotne gorečnosti. Zato je treba, da se zopet in zopet navdušuješ za tako imenitno, koristno in potrebno reč.

6. Tudi skromno in ponižno naj bo tvoje zatajevanje. V navadnih, vsakdanjih, majhnih rečeh se zatajuj, pa tem pogostneje. Ko bi se pa kdaj v večji gorečnosti hotel odločiti za kako izredno težavno zatajevanje, s kakršnim so se odlikovali mnogi svetniki, poprašaj poprej svojega izpovednika za svet.

* * *

Veseli mučenci. Že od nekdanj se mi je posebno ganljivo zdelo sporočilo, da so sveti mučenci bili celo hvaležni, ko so jih obsodili v mučno smrt, in da so veselo pevaje šli na morišče. Kako čudovito veličastno je bilo, n. pr., mučenje sv. Lavrencija ali sv. Arkadija! Sv. Lavrencija so položili na železno pletenico (roš) in počasi pekli. Ko je bil že na pol pečen, se je še veselo šalil ter smehljaje rekel mučitelju: „Zdaj me pa obrni, na eni strani sem že pečen!“ In ko se je bilo zgodilo, se je čez nekaj časa zopet junaško pošalil: „Zdaj sem pa že ves pečen, lahko me načneš in ješ!“ — Sv. Arkadiju so polagoma odsekavali ud za udom od živega telesa. In ko je videl odsekane ude razmetane pred seboj, se je veselo umiraje poslovil od njih, rekoč: „Z Bogom, udje moji; tamkaj se zopet vidimo.“

Ko slišiš take velike reči, ali se ne boš veselo lotil navadnega — malega zatajevanja?

